

Tot-hom se recorda del retrat que va fer den Chevreul durant una sessió de l'Institut. En menos temps del que cal pera escriure-ho, havia eschematisat l'aureola de cabells blancs que resplendia al voltant del crani del savi secular. I la semblança era aital que ningú s'hi podia enganyar.

És també coneguda l'història d'aquest croquis de Cornelius Herz que va dibuixar a l'Acadèmia. El seu colega, el baró Larrey, va regoneixer al primer cop-d'ull al famós financier

«Amb aital document,—exclamà,—qui, doncs, s'atrevirà a dubtar d'ací endavant de l'identitat del malalt de Bourne-month?...»

Llarga seria la llista dels personatges celebres quals faccions s'ha complagut en Charcot en reproduir, però sempre afegint-hi una nota de fina crítica, posant en evidència alguna singularitat del còs o de l'esperit. Entre ls seus col·legues, els professors Bail i Hardy, pera no parlar si no dels morts, foren motiu de les més innocents xalades.

Va fer també caricatures dels seus deixebles.

Un que s'veu en una d'elles, cabellut i barbut, atent a la feina, fou un dels primers col·laboradors del mestre: millor que un deixeble, un company de viatge, un amic, avui a sa vegada professor... És en Pierret. Veient el retrat que n Charcot havia fet d'ell, va voler contestar de semblant manera, i tornà la pagina amb la menció: «Gireu, s. v. p.». Al verso s trobava, en efecte, un perfil del «patró», amb un front enorm, un nas desmesurat i una barba proporcionada.

En Charcot s'hi va divertir molt, puix de bona gana admetia la rèplica en qüestió de caricatura.

En 1875, un extern del servei (en Brissand), havent-se permès fer un retrat den Charcot d'amagat, l'intern (en Raymond) va confiscar el dibuix i el va remetre an el mestre, que l feu enquadrar.

No hi ha res, en efecte, tant sincerament exacte com aquest croquis a alguns cops de ploma en paper d'hospital. Evoca l record d'un espectacle diari que no han oblidat els que freqüentaven aleshores la Salpêtrière: en Charcot, a l'amphitheatre, el sombrero al cap, un devantal lligat al voltant del pardessú, examinant un cervell, immobilitat, silencios, en mig de l'antiga sala d'autopsia... Senzillesa que no manca de grandor.

Veus-ací encara altres fantasies humorístiques den Charcot.

Hi havia, en el nombre de sos familiars, un antic company de joventut, figura ridícula de vell naturalista, papellonejant al